

[Bente Juncker]

nævnte, faktisk er korrekte. Det er et meget stort milliardbeløb, og det er Socialministeriets folk, der har lavet det i sin tid, da fru Mimi Jakobsen var socialminister.

Noget andet er, at der jo er mange andre løsninger: der er vuggestueplads, der er dagpleje, udbudet er meget varieret. Men det kan altså ikke nytte noget, man foregøgler sig, at hvis man får pengene, er der én af forældrene, der bliver hjemme. Der skal oprettes nogle pladser, børnene kan ikke bare gå og passe sig selv, det at have offentlig pasning koster penge, og det er noget, vi prioriterer højt i CD.

Det kan ikke nytte noget, at man tror, at så snart pengene følger børnene, kommer der et andet mønster, for det er jo det, Venstre vil. Venstre vil have et andet mønster, og det er Venstre meget velkommen til. De ønsker måske ikke, at der er så mange kvinder på arbejdsmarkedet. Det har Venstre også ret til at ønske.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Det sidste nødvendiggør jo, at jeg må tage kraftigt afstand fra det, fru Bente Juncker siger. Det er ganske andre mål, vi forfølger. Og så her må jeg sige, at vi har tillid til, at de enkelte familier finder ud af, hvordan de helst vil indrette sig. Men en forudsætning for, at man kan det, er nu engang, at der er økonomi i det, og kun derfor vil jeg fastholde det principielle i det, jeg siger. Det kan ikke hjælpe, at fru Bente Juncker endnu en gang fastholder de store milliardbeløb, men ikke fortæller, hvad forudsætningerne er. Det er dem, vi skal diskutere i stedet for.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg tror, som jeg også ved tidligere lejligheder har sagt til statsministeren, at Venstre må indstille sig på, at dette område koster ganske meget, så længe mændene ikke tager større del i børneomsorgen, end de gør i dag. Så enkle er tingene.

Jeg synes, at der kunne være god basis for, at vi var åbne over for at spørge os selv, om den måde, vi har indrettet os på med daginstitutioner, vuggestuer osv. også er den mest hensigtsmæssige. Det kan godt være, at det er godt for nogle kvinder; det er ikke nødvendigvis godt for alle kvinder.

Der er bare én pris jeg – mit parti – i hvert fald ikke er villige til at betale, og det er, at kvinderne sættes tilbage igen. Og det er jo det, det kommer til at handle om. Når mændene går aktivt ind i omsorgsarbejdet, vil kvinderne også gå aktivt ind i at spørge sig selv, om vi kan indrette tingene på en anden måde. Sådan som situationen er nu, vil vi i hvert fald ikke være med til det.

Dernæst skal jeg sige til Kristeligt Folkeparti, at vi selvfølgelig er enige i den intention, der ligger i forslagene, fuldstændig som alle andre ordførere har været det. En række familier – det er jo ikke alle – men en række familier har for lidt tid til deres børn og er i en for presset arbejdssituation. Og meget ofte vil det selvfølgelig være netop i de lavtlønnede familier, hvor der er mindre mulighed for at betale sig fra nogle ting, som de højerelønnede ofte kan. Så der er igen her tale om, at det går ud over de svagest stillede i samfundet og dermed naturligvis også deres børn. Spørgsmålet er blot, om det er overenskomsterne, lovgivningen eller en blanding af begge dele, man skal have fat i. Det kan godt være, at man skal prøve at se lidt på det lovgivningsmæssige, men vi er bare ikke tilhængere af den form, som Kristeligt Folkeparti her lægger op til.

Jeg tror, det er fuldstændig afgørende, at vi får et mere fleksibelt arbejdsmarked, et arbejdsmarked, hvor der er mulighed for nedsat arbejdstid, mulighed for deltid, mulighed for fleksibel arbejdstid både hen over ugen, hen over året og hen over livet. Vi kan ikke blive ved med at fastholde et arbejdsmarked, der er så stift, som det er i dag. Det er i øvrigt også uhensigtsmæssigt for samfundet som helhed, at der ikke er større fleksibilitet, så det er der ingen tvivl om at vi skal have.

Spørgsmålet er, hvordan vi kan få det, og dér er det jo sådan, at vi hidtil har haft blokeringer i overenskomsterne. Der er simpelt hen fagforbund, der ikke kan acceptere nedsat arbejdstid, og det er bl.a. her, jeg synes man skal begynde at sende nogle signaler til fagforbundene om, at det var klogt at få de paragraffer i deres overenskomster væk, for ellers kunne det være, vi er nogle, der bliver nødt til at se på, om de skal have lov til at køre videre på den facon, fordi det dybest set er skadeligt.

Jeg synes ikke, tiden er inde nu, men jeg må indrømme, at når man ser på, hvordan fagfor-